

Завеани за Божиќ

Сара Морган

1

Луси Кларк се протна низ стаклената ротирачка врата и почна да трча кон приемниот пулт додека го одмотуваше шалот и го соблекуваше капутот. Доцнесе на еден од најважните состаноци во нејзиниот живот.

„Стигна! Ти свонев. Јас ќе го земам тоа...“ рече Риа, рецепционерката зад пултот, стана од столот и го грабна капутот од нејзините раце. „Леле, изгледаш прекрасно. Ти си единствената личност која може да изгледа убаво во божиќен џемпер. Каде го најде?“

„Ми го сплете баба ми. Рече дека светкавата волница е вистински кошмар за плетење. Чудно ми е што го носам баш на овој ден, но Арни инсистираше да се облечеме празнично, па одлучив да донесам малку светки. Почнаа?“ Се надеваше дека ќе пристигне навреме, но сите бироа околу неа беа празни.

„Да. Влегувај!“

Луси ги замени патиките со кадифени чизми и почна да потскокнува за побрзо да ги обуе. Прстите ѝ беа смрзнати. „Извини. Ги заборавив ракавиците“. Ї ја тутна чантата на Риа и таа веднаш ја стави под бирото.

„Што се случи? Немаше воз?“

„Проблем со сигнализацијата. Тргнав пеш“.

„Пеш? Не можеше да земеш такси?“

„Сите други ја имале истата идеја, па не можев да најдам такси“. Го остави шалот на приемниот пулт. „Каква е атмосферата?“

Завеани за Божиќ

„Разочарувачки недостаток на празнична радост со оглед на фактот дека сите чекаме да останеме без работа. Дури ни божиќните џемпери не можат да измамат насмевки, а има некои навистина ужасни примероци. Елис од сметководство носи нешто налик на волнена новогодишна елка и постојано се чеша. Му дадов антихистамин“.

„Нема да останеме без работа“.

„Не можеш да бидеш сигурна“, рече Риа. „Изгубивме две големи компании во изминатиот месец. Знам дека не беше по наша вина, но крајниот резултат е ист“.

„Затоа треба да ги замениме со нови клиенти“.

„Ти се восхитувам на оптимизмот, но не сакам залудно да се надевам и потоа да се разочарам. Ја обожавам работата. Компаниите секогаш велат дека *‘ние сме семејство’* и најчесто тоа е тотална глупост, но овде навистина чувствувам како да сме семејство. Ти секако не мораш да се грижиш. Извонредна си во твојата работа. Лесно ќе најдеш друго работно место“.

Таа не сакаше друго работно место. Го сакаше ова.

Помисли на сите забавни моменти кои се случуваа во канцеларијата. На смеењето. На подготвувањето презентации доцна навечер додека јадеа пица. На петочните забави со шампањ кога имаа повод за прослава. На пријателствата и соработката. Знаеше дека никогаш нема да ја заборави поддршката која ѝ ја пружија колегите за време на најлошиот период во нејзиниот живот.

А тука беше и Арни. Нему му должеше сè. Тој ѝ ја врати сета самодоверба што ѝ ја исцицаа на претходното работно место и беше тука за неа во најлошите моменти. Работеше за Арни веќе шест години и сè уште учеше по нешто ново од него секој ден. Знаеше дека тоа ќе продолжи бидејќи фирмата беше мала, но жилава, и секој вработен беше охрабруван да даде свој придонес без оглед на хиерархиската поставеност. Тоа сигурно немаше да се случува ако се префрлеше кај некој од големите играчи.

„Дали изгледам добро?“

Риа ја испружи раката и измазни еден прамен коса кој висеше врз очите на Луси. „Изгледаш многу посмирено од

Сара Морган

нас. Сите сме во тотална паника. Маја штотуку го купи нејзиниот прв стан. Сопругата на Тед само што не го родила нивното прво дете“.

„Престани! Ако продолжиш да ме потсетуваш што сè можеме да изгубиме, веднаш ќе се збогувам со смиреноста“. Луси ги притисна дланките врз нејзините црвенети образи. „Ги истрчав последните два километри. Кажи ми искрено, дали изгледам како домот?“

„Имаш празнична боја на лицето“.

„Сакаш да кажеш зелена како елка или црвена како Дедо Мраз?“

„Влегувај внатре...“ Риа нежно ја поттурна и Луси се стрча кон салата за состаноци.

Виде дека сите вработени се собрани околу масата, а Арни стои на чело облечен во истиот црвен џемпер кој го носеше кога сакаше да покаже празничен дух.

Арни, човекот кој ја основал компанијата пред повеќе од триесет години. Арни, човекот кој пред две години замина од семејната божиќна прослава за да биде покрај неа во болница кога почина баба ѝ.

Луси ја отвори вратата и триесет глави се свртија кон неа.

„Извинете што доцнам“.

„Нема проблем. Само што почнавме“. Насмевката на Арни беше топла и пријатна, но Луси веднаш ги забележа темните сенки под неговите очи. Ситуацијата беше тешка за сите, но особено за Арни. Неочекуваниот удар што им го зададоа бараше од него да донесе тешка одлука. Дури и самата помисла беше причина за многу бессони ноќи.

Го имаше видено како работи до полноќ и зјапа во цифрите небаре може да ги промени само со неговата силна волја. Очигледно беше дека е преморен.

Таа седна на празниот стол и се обиде да го потисне ужасниот немир што ја гореше одвнатре.

„Станува збор за божиќна кампања“. Арни продолжи да зборува за темата што ја дискутираа пред да ги прекине Луси. „Мислете на празничен сјај, новогодишни елки,

Завеани за Божиќ

мислете на снег. Сакаме фотографии од распламени огнови, луксузни прекривки, свеќи, шолји топло чоколадо преполни со слезови колачиња. И новогодишни сијалички. Новогодишни сијалички насекаде. Фотографиите треба да бидат толку привлечни и празнични што дури и луѓето кои мислат дека го мразат Божиќ ќе се вљубат во овој празник. Но најмногу од сè треба да почувствуваат дека нивниот Божиќ нема да биде целосен ако не ги купат за себе и за сите што ги знаат...“ Арни не можеше да се сети на зборот. „Како се викаше производот?“

Луси погледна кон кутијата на масата. „Прстогреачи, Арни“.

„Прстогреачи. Да“. Арни помина со дланката низ косата и ги подигна нагоре кратките прамени. Тоа беше само една од неговите слатки навики. „Човекот што им го дал името треба да смени професија, но тоа не е наш проблем. Наша работа е да смислиме како ќе ги убедиме луѓето дека овој производ е *неоџходен* за Божиќ и покрај лошото име и краткиот временски рок за да се осмисли суштинска кампања. А тоа ќе го направиме преку социјалните мрежи. Тие се инстант влијание. Ќе прикажеме луѓе кои изгледаат како да им е топло и удобно. Дали некој го пробал проклетиов производ? Луси, бидејќи ти пристигна последна и секогаш ги забораваш ракавиците, овој пат жртвувај се за тимот и заблагодари ми се подоцна“.

Луси ја стави дланката во Прстогреачот и го вклучи.

Целиот тим ја гледаше во исчекување.

Арни ги рашири рацете. „И? Чувствуваш некаква топлина? Дали е ова нешто што ќе ти го промени животот?“

Луси беше тажна и малку болна, но тоа немаше никаква врска со производот. „Мислам дека му треба малку време за да се загрее, Арни“.

Тед имаше збунет израз на лицето. „Ова е всушност ракавица“.

„Можеби...“ Арни ги стави дланките на масата и се наведна напред, „...но и патиките се само патики додека ние не ја убедиме јавноста дека тој конкретен пар ќе им го смени животот. Не постојат многу оригинални производи, постојат само оригинални кампањи“.

Коментарот беше типичен за Арни. Тој беше непопустлив оптимист.

Луси почувствува како кнедлата во нејзиното грло продолжува да расте. Арни имаше толку многу големи проблеми, но сепак приоритет му беше клиентот без оглед на тоа што компанијата беше мала.

„Почна да загрева“, рече таа. „Можеби ќе ми ги одмрзне прстите“.

Арни зеде една ракавица од кутијата. „Ова ќе биде совршен божиќен подарок. Веќе ја замислувам рекламата – топли дланки во ледени зимски ноќи. Дали има различни величини? Дали може да ги користат и деца? Дали се безбедни? Не сакаме да повредиме некое дете“.

„Можат да ги користат и деца, а има неколку различни големини“. Луси почувствува како прстите ѝ стануваат сè потопли. „Дланките ми се топли за првпат во животот. Производот ќе ми стане омилен“.

„Ни требаат фотографии кои ќе им бидат привлечни на деца, или поконкретно на нивните родители. За Божиќ родителите прават секакви активности. Лизгање на мраз, ирваси – клиентот конкретно ги спомна ирвасите“, погледна наоколу за да добие инспирација, „ирвасите да прават што? Немам поим. А всушност, каде да најдеме ирваси, освен на џемперот на Алисон? И што ќе правиме со нив откако ќе ги најдеме? Можеби некој треба да ги јава. Да! Ја обожавам идејата“. Арни беше легенда во агенцијата токму поради тоа што не дозволуваше никој и ништо да ѝ застане на патот на неговата фантазија. Понекогаш тој пристап водеше кон спектакуларни успеси, но понекогаш...

Сите во просторијата се погледнаа меѓу себе. Неколкумина се поднаместија на столовите и кришум погледнаа кон Луси.

Таа го погледна директно во очи. „Мислам дека идејата со ирвасите е навистина инспиративна, Арни. Ни дава потенцијал за многу креативни фотографии. Можеби некое дете кое стои до ирвасот и држи куп убаво спакувани кутии со восхит на лицето. Малку снег околу него, топли прсти...“ им дозволи на мислите да одлетаат „...прекрасни божиќни фотографии. Сите ќе се поистоветуваат со нив“.

Завеани за Божиќ

„Не мислиш дека некој треба да го јава ирвасот?“

Луси не се колебаше. „Не, Арни“.

„Зошто не? Дедо Мраз го прави тоа“.

„Дедо Мраз е посебен случај. И тој најчесто е во санката“. Дали сериозно разговараа за ова?

Имаше еден краток период на непријатна тишина и потоа Арни се насмеа и тензијата во просторијата се намали.

„Да. Па...“ Арни одмавна со раката. „Биди креативна. Ако мислиш дека нешто ќе ѝ даде поголем празничен дух на кампањата, тогаш слободно направи го тоа, Луси. Нема да ти речам да ме импресионираш бидејќи ти секогаш го правиш тоа“.

„Сакаш јас да го преземам овој клиент?“ Луси погледна низ просторијата. На состанокот имаше уште дваесет и девет луѓе. „Можеби некој друг...“

„Не. Сакам да го сработиш ти. Да се најдат инфлуенсери во толку краток рок е речиси невозможно, а ти го правиш невозможното“. Арни го протри градниот кош со дланката и Луси се загрижи.

„Дали си добро, Арни?“

„Не се чувствувам баш сјајно. Синоќа вечерав со еден наш конкурент, Мартин Купер, извршен директор на ‘Фицвилијам Купер’. Се фалеше дека има премногу работа и самиот тој факт ми предизвика лошо варење на храната. Или можеби ми е од јагнешкото. Беше многу зачинето, а јас не поднесувам баш добро толку зачинета храна“. Престана со триењето на градите и се намурти. „Знаеш ли дека имаше доволно дрскост за да ми ја побара твојата листа на контакти, Луси? Му реков дека нема да му служи бидејќи магијата на тие контакти е во твојата врска со нив. Сето тоа функционира поради тебе. Знаеш да ги убедиш луѓето да направат нешто што не сакаат и за што немаат време“.

Луси одлучи да не спомнува дека „Фицвилијам Купер“ ја побараа дури два пати во изминатиот месец со понуда за работа.

Сметаше дека би било мудро да ја смени темата на разговор. „Да најдеме ирвас сред Лондон ќе биде...“

„Има ирваси во Финска и Норвешка, но немаме ни време ни буџет за такво нешто. Чекај...“ Арни ја подигна дланката. „Шкотска! Има ирваси во Шкотска. Неодамна читав за нив. Ќе ѝ речам на Риа да го најде написот и да ти го прати. Шкотска. Совршено. Ја обожавам работава. Нели ја обожавате работава?“

Сите вознемирено се насмевнаа бидејќи навистина ја обожаваа работата, но се прашуваа уште колку време ќе ја задржат.

Луси беше фокусирана на моменталниот проблем. Како ли ќе вметне патување до Шкотска во нејзиниот полн распоред?

„Има само две седмици до Божиќ, Арни“.

„А вие знаете што велам јас. Ништо – Ја стави дланката на увото и го чекаше одговорот.

„Не го фокусира умот како крајниот рок“, одговорија сите во еден глас и Арни се озари како диригент чијшто оркестар штотуку имал виртуозна изведба.

„Токму така. Ќе се снајдеш, Луси, знам дека ќе се снајдеш. Ти си личноста која секогаш ги презема работите во свои раце и наоѓа спас, а отсекогаш си била одлична кога станувало збор за Божиќ“. Арни ја подаде раката како да сакаше да ѝ подари нешто посебно. „Работата е твоја. Одбери си членови во тимот“.

Луси едвај успеа да се насмевне. Арни успеваше да те придобие со неговиот ентузијазам и топлина. Никој не можеше да го одбие, колку и да сакаше.

А и што би му рекла за да го одбие?

Веќе не сум заинтересирана за Божиќ. Не, не можеше да го рече тоа. На почетокот кога агонијата од тага и болка беше остра, отворена рана, тоа ќе беше точно. Но како минуваше времето, таа не можеше да се држи до тагата и покрај тоа што тој период од годината ѝ беше навистина тежок. Мораше да ги контролира емоциите, но сè уште не знаеше како. Имаше денови кога се чувствувааше како воопшто да не продолжила со животот.

Но во тој момент, приоритет ѝ беше компанијата, а тоа подразбираше патување во Шкотска. Освен ако не успее да

Завеани за Божиќ

најде ирваси поблиску до нејзиниот дом. Можеби во зоолошка? Можеби ќе успее да го убеди клиентот да го замени ирвасот со лама? Или алпака? Или голема овца? Мислите ѝ одлетаа, но нечиј телефон засвони и ја врати во реалноста.

Тед панично скокна, а околу него се разлетаа документите. Го провери телефонот и пребледе. „Тоа е тоа! Доаѓа! Бебето. Бебето доаѓа. Моето бебе. Нашето бебе. Морам да одам во болница. Одма!“ Го испушти телефонот од раце и тој падна на подот, па Тед се наведна да го земе и ја удри главата од масата.

Луси се сепна. „Леле, Тед...“

„Добро сум!“ Го протри челото и несмасно се насмевна. „Ќе станам татко“.

Маја широко се насмевна. „Сфативме, Тед. Браво“.

„Потребен сум ѝ на Софи... јас...“, Тед повторно го испушти телефонот од раце, но овој пат Алисон се наведна за да го земе.

„Диши, Тед“.

„Да. Дobar совет, да дишам. Многу го вежбавме тој дел. Очигледно, Софи ќе треба да го прави дишењето, но нема причина зошто не би го правел и јас“. Тед ги подигна очилата и молбено го погледна Арни. „Јас...“

„Оди“, му рече Арни и покажа кон вратата. „И информирај нè“.

Тед изгледаше како да е растргнат на сите страни. „Но ова е важен состанок и...“

„Семејството на прво место“, засипнато рече Арни. „Оди и биди до Софи. Јави ни кога ќе има новости“.

Тед истрча од просторијата, но повторно се врати за да го земе капутот што го заборави, за на крај уште еднаш да се врати бидејќи си го заборави лаптопот.

„Исто така“, рече тој без здив и подзастана кај вратата, „Денес треба да ми достават макета на воз. Ќе може ли некој да ја преземе пратката?“

Маја ги подигна совршено обликуваните веѓи. „Макета на воз?“

„Да. Божиќен подарок за моето бебе“. Гласот му затрепери, па Арни отиде од другата страна на масата и ја стави дланката на рамото на Тед.

„Прекрасен избор за подарок. Ќе ја презејеме пратката. А сега оди. Речи ѝ на Риа да ти викне такси. Треба да стигнеш во болница што е можно побрзо“.

„Да. Благодарам“. Тед излета од просторијата и се удри во рамката на вратата.

Маја се сепна. „Може ли да му дадат некаков седатив или нешто слично? И дали таксито ќе биде побрзо од метрот?“

„Ќе биде побрзо и подобро од тоа Тед да се изгуби“, рече Арни. „Таксистот ќе го однесе точно на локацијата, жив и здрав и со сите негови предмети – барем така се надевам“.

„Макета на воз?“ се насмеа стажантот Рајан. „Претпоставувам дека знае оти бебињата не можат да прават макети, нели?“

„Претпоставувам дека Тед ќе биде личноста што ќе си игра со возот“, рече Арни. „А сега, колку и да е возбудлив овој момент, треба да продолжиме со работа. Каде застанавме? Луси? Ќе го сработиш ова?“

„Да, Арни“. Луси одлучи да го прикаже производот во најдобро светло. Ќе направи божиќна реклама во последен момент. Ќе најде и ирвас. Ќе побара услуги од нејзините познаници, од луѓето со коишто соработувала претходно и коишто имаат голем број следбеници на социјалните мрежи. Ќе најде начин да се справи со сè и ќе се обиде да не мисли на фактот дека оваа работа е понекогаш толку бесмислена.

Арни се накашла и Луси погледна кон него.

Арни имаше загрижен израз на лицето и веќе беше очигледно дека стигнаа до делот од состанокот од кој сите се плашеа.

„А сега една малку потешка тема. Сите знаете дека минатиот месец загубивме двајца клиенти. Не по наша вина. Едната компанија изгуби многу работа во последно време

Завеани за Божиќ

и одлучи да се откаже од рекламите, додека пак другата се обидува да ги намали трошоците и одлучи да најми поевтина маркетинг агенција. Се обидов да им кажам дека тука важи она ‘колку пари, толку музика’, но не ме послушаа. Тоа е значителен удар за нас“, рече тој. „Нема да се преправам дека ни е сеедно“.

„Кажи ни ги лошите вести, Арни. Дали одлучи кого ќе го отпуштиш?“, директно праша Маја, личноста која секогаш гласно го изговараше она што ги мачеше сите.

„Не сакам да отпуштам никого“. Арни длабоко воздивна. „И не само поради тоа што сте многу забавна екипа кога не ми одите на нерви“.

Сите се обидоа да се насмевнат.

„Фала, Арни“.

„А во суштина, за да привлечеме клиенти ни требаат добри луѓе. За да ја сработиме работата за клиентите ни требаат добри луѓе. Но исто така, јас треба да ги платам тие добри луѓе, и ако не привлечеме значителен обем на работа и тоа наскоро, готови сме“. Ги стави дланките на масата и некое време само молчеше. „Никогаш не сум ве лажел и нема да го направам тоа ни сега. Ова е најтешкиот период со којшто сме се соочиле откако ја основав компанијата пред триесет години, но не е сè изгубено. Имам неколку потенцијални клиенти и јас лично ќе разговарам со нив. А ќе се обидеме и со нешто различно – ризично, но вреди да се проба. Нешто големо. Ако ни успее, ќе немаме никаков проблем“.

Но што ако не успее?

Луси помисли на Тед и на неговото бебе. Помисли на Маја и на нејзиниот нов стан и на тоа колку беше исплашена кога ја презеде обврската за хипотека. Помисли и на самата себе, на тоа колку ја сакаше работата и колку ѝ беше потребна. На почетокот, во периодот кога ја изгуби баба ѝ, работата ѝ даваше причина да се извлекува од кревет секое утро. Работата ѝ беше извор на стабилност, и финансиска и емотивна.

Тоа беше најважното нешто во нејзиниот живот.

Почувствува грутка во градите.

Не можеше да поднесе промени. Загуби.

Погледна низ прозорецот на конференциската сала и се обиде да го стабилизира дишењето. Од нејзината положба на дваесеттиот кат, таа имаше прекрасен птичји поглед на Лондон. Го гледаше сводот на катедралата „Св. Павле“, и реката Темза која кривулесто се движеше под мостот. Три црвени автобуси се пробиваа низ сообраќајот, а луѓето се разминуваа на тротоарот со спуштени глави кон телефоните и во некоја постојана трка.

Грутка се вгнезди и во нејзиното грло.

Ако мора да ја напушти компанијата, дали тоа значи дека ќе треба и да се пресели?

Не сакаше да се сели. Тука порасна, покрај баба ѝ која сакаше сè во врска со Лондон и која со задоволство ѝ раскажуваше за убавините и историјата на градот.

Го гледаш ли ова, Луси? Улицата „Пагинџ“ каде што зајочнал големиот пожар во Лондон во 1666 година.

Ја посетуваа и Лондонската кула, омиленото место на Луси. Се шетаа низ парковите фатени за рака, правеа пикник на влажната трева, ги хранеа патките, веслаа бротче по езерото Серпентина. Секоја година за Божиќ ја гледаа изведбата на „Оревокршачка“ во Кралската опера во Лондон. Секоја улица и секоја знаменитост, без оглед на тоа колку е позната, беше обвинена со спомени за баба ѝ.

Го обожаваше Лондон. Припаѓаше тука. Понекогаш се чувствуваше како градот а ги обвинил рацете околу неа исто како што го правеше тоа баба ѝ откако починаа нејзините родители.

Овој период од годината ѝ беше особено тежок. Беше невозможно да не мисли на баба ѝ за Божиќ. Невозможно да не посакува да помине барем уште еден ден со неа, да шетаат низ градот и да ги гледаат накитените излози, па потоа да пијат топло чоколадо во некое пријатно кафуле. Порано разговараа за сè. Не постоеше ниту едно нешто што Луси го криеше од баба ѝ и сега очајно ѝ недостигаше тој разговор. Ї недостигаше можност да зборува отворено без да се грижи дека некогаш го оптоварува.

Безусловна љубов.

Завеани за Божиќ

Љубов на која можеше да се потпре. Токму тоа ѝ недостигаше, но тој дар ѝ беше одземен, па сега се чувствуваше тажно, ранливо и осамено.

Додека седеше и дополнително се растажуваше од напливот на спомени, на момент погледна кон Арни и почувствува вина поради тоа што беше себична кога и тој поминаваше низ пекол. Арни се грижеше за иднината на сите.

Мора да најдат некој голем клиент, едноставно мора.

Арни сè уште зборуваше. „Ајде да гледаме на позитивните работи. Ние ја контролираме моќта на социјалните мрежи и го менуваме начинот на кој брендovите допираат до потрошувачите. Експерти сме за маркетинг со помош на инфлуенсери. Ги менуваме навиките на потрошувачите...”

Луси напиша неколку забелешки на хартијата пред неа.

За помалку од една минута, таа имаше список од околу десет луѓе на коишто можеше да им се јави и да побара помош за маркетинг на производот. Луѓе со коишто имаше изградено силни врски. Луѓе кои би биле пресреќни да ѝ направат услуга знаејќи дека ќе можат да ја наплатат во иднина.

„Го подигнуваме нашиот имиџ. И додека сме тука, посебна благодарност до Луси, нашата девојка од насловната страна“. Арни покажа со раката кон купчето примероци од сјајното маркетинг списание. „*Лицејто на модерноиот маркетинг*“. Изгледаш супер, Луси. Прекрасно интервју. Одличен публицитет за компанијата. Ако некој од вас сè уште го нема прочитано, тогаш прочитајте го. Луси, се гордееме со тебе. А за останатите – ајде да имаме повеќе вакви примери. Ајде да се потрудиме да нè забележат“.

Се слушна аплауз и „Браво, Луси“ во еден глас.

Луси се насмевна и погледна кон насловната страна. Едвај го препознаваше сопствениот лик. Ја шминкаа и ѝ ја правеа фризура речиси еден час пред фотосесијата и таа не си личеше на себеси. Од друга страна, тоа што не личеше на себе не беше толку лошо нешто. Луси на фотографијата изгледаше како личност со среден живот. Луси на фотографијата не стоеше пред огледалото во бањата и не дишеше забрзано, ниту пак се грижеше дека

нејзината привидна контрола наскоро ќе се скрши на ситни парчиња и таа ќе се распадне во јавност. Таа Луси не стоеше пред фотоапаратот чувствувајќи се како темпирана бомба полна со емоции која може да експлодира во секој момент и тоа без предупредување. Откако ја изгуби баба ѝ, нејзиниот живот беше постојано натежнат со анксиозност. Се чувствуваше како постојано да оди по работ и се движи низ животот без заштитна мрежа.

Сега веќе се близеше Божиќ и ниту еден друг период не го нагласуваше недостатокот на семејство како овој празник. Најлошото нешто беше тоа што таа отсекогаш го обожаваше Божиќ. Тоа ѝ беше омилениот дел од годината сè до пред две години кога мораше да ги помине и Бадник и Божиќ бдеејќи над болничкиот кревет на баба ѝ. Сега Божиќ веќе не значеше светки, елки, топла облека и слушање на песните на божиќните хорови. Сега ја потсетуваше на повторливото пискање на машините, на докторите со загрижени лица и на слабата дланка со модринки на нејзината баба. *Тежок мозочен удар*, така рекоа докторите, но таа успеа да издржи до 31 декември пред конечно да замине и да ја остави Луси сама да се соочи со следната година и сите последователни години без личноста што најмногу ја сакаше. Личноста што ја презеде улогата на родител покрај улогата на баба. Единствената личност што навистина ја познаваше и безусловно ја сакаше.

Претходната година се натера да го слави Божиќ иако можеби зборот 'слави' не беше баш добар избор. Купи елка и ја накити со сите украси коишто ги збираа со баба ѝ низ годините. *Ќе ѝо најравам ова, бабо. Ќе се жоргееш со мене.* Но, активноста беше тешка – емоционален еквивалент на трчање маратон по угорнина и тоа со боси стапала. Божиќ отсекогаш беше магичен, но магијата исчезна и таа не знаеше како да ја врати. Ако имаше право на избор, таа целосно ќе го откажеше Божиќ.

Паниката почна да станува сè поголема и ги зари канците во нејзината кожа.

„Ова е моментот кога ќе ви зададам еден предизвик на сите“, рече Арни. „Дали верувам во чуда? Можеби верувам бидејќи ја меркам најголемата награда од сите. Еден дел од

Завеани за Божиќ

нешто ново што ќе ни ги реши сите проблеми. Најголемата риба во морето. Може ли некој да погоди што е?“ Погледна наоколу со исчекување. „Помислете на бренд за спортска облека. Помислете на фитнес и на теретани“.

Сега имаше уште една сосем нова причина за паника.

Само не спорт. Сè, само не спорт.

Се плашеше од теретани и немаше причина да носи спортска облека. Нејзината рутина за вежбање се состоеше од трчање низ Лондон за да се сретне со клиенти или инфлуенсери или пак да открие нови кул места кои може да ги вклучи во визуелните кампањи.

Посака Тед да беше тука бидејќи тоа беше негов дом. Почна мисловно да ги листа големите брендови и да ги отфрла оние за кои знаеше дека соработуваат со други агенции.

Само еден бренд се издвои од другите.

„Зборуваш за ‘Милер Актив’? Директорот е Рос Милер“.

„Го познаваш?“

„Само од она што сум слушала за него. Неговото семејство ја поседува ‘Глен Шортбред’“. Баба ѝ велеше дека тие колачиња се ушеха во конзерва – ѝ беа омилен десерт за Божиќ.

„Дали ‘Глен Шортбред’ се оние колачиња во убавата метална кутија?“ праша Маја додека го гризеше капачето од пенкалото. „Онаа што се менува секоја година? Лани на неа имаше планини со снег и езеро? Ги обожавам. Превкусни се. Ѓ ги купувам на мајка ми секоја година. Ме исполнува божиќно расположение само што ќе ги погледнам“.

„Токму тие“. Луси сè уште имаше три празни кутии во станот, иако немаше место за нив. Не можеше ни да помисли да ги фрли, па ги користеше како складиштен простор. Во две од нив имаше стари фотографии, а во третата стојеа сите писма што ѝ ги пишуваше баба ѝ додека Луси беше прва година на факултет и беше толку носталгична што размислуваше да се откаже од студирањето.

„Истиот Милер, различен бизнис“. Арни повторно ги протри градите. „Синот Рос заминал во различна насока“.

„Бунтовникот Рос“, промрмори Луси и виде дека Арни ја погледна со прашален поглед. „Прочитав напис за него, мислам дека беше минатата година. Таков беше насловот ‘Бунтовникот Рос’. Пишуваше за тоа како тој бил прв од семејството што не продолжил да работи во семејниот бизнис. Сакал да успее сам. Во текстот пишуваше дека тој и татко му биле како елени кои се борат за територија, но со оглед на тоа колку е успешна ‘Милер Актив’, претпоставувам дека тој веќе се докажал. Имаше многу податоци и за семејството. Бабата – не се сеќавам на нејзиното име. Џејн, можеби? Не, Џин. Татко му се вика Даглас и уште е на чело на ‘Глен Шортбред’. Мајка му се вика Гленда и таа понекогаш се вклучувала во работата, но не сум сигурна дали е сè уште така. Во семејството има три деца – Рос, очигледно, кој е најстар, па потоа докторката Алис и најмалата, Клеми, но не знам со што се занимава таа“.

Маја зачудено ја гледаше. „Како ли го запомни сето тоа?“

„Имам добра меморија за бескорисни факти“. Не планираше да им ја каже вистината. Не сакаше да признае дека написот ѝ остана во главата само поради тоа што сериозно му завидуваше на тоа семејство.

Во списанието имаше фотографии од семејниот имот во планинскиот дел на Шкотска, со прастари дрвја и елени, како и нивниот дом налик на замок, Милер Лоџ, со прекрасни градини кои се спуштаа надолу кон длабокото езеро. Имаше сјајни фотографии од целото семејство собрано околу распламтениот оган во каминот, а на масата пред нив нивните светски познати колачиња наредени на старинска чинија. Кој беше на фотографијата? Не можеше да се сети. Беше преокупирана со зјапање во тоа совршено семејство и завидување на нивниот совршен живот. Сите беа насмеани. Дури и кучињата изгледаа задоволно. Пораката беше дека без оглед на тоа што се случува во животот, тие секогаш се тука еден за друг и го имаат нивниот прекрасен дом. Откако заврши со лигавење, таа ги скина страниците од списанието и ги фрли. Нема никаква корист од тоа да посакуваш нешто што не можеш да го имаш. Сега посакуваше да ги имаше зачувано.

Завеани за Божиќ

Тие страници ќе беа добар почеток за нејзиното истражување.

„Импresiониран сум“. Нејзиниот одговор очигледно го развесели Арни. „Минатото е важно, сите го знаеме тоа. Контекст. Од каде доаѓа клиентот? Што му е потребно? Тоа се прашањата што си ги поставуваме. Тоа се прашањата што ќе си ги поставувате кога ќе смислувате идеи за кампањата. Тоа е предизвикот. Слушнав гласини дека Рос Милер се обратил на неколку агенции. Сака малку да ги размрда работите“.

„Нè побарал и нас да му дадеме идеи?“

„Не баш“. Арни почна да претура по некои документи. „Но, ќе нè побара, ако знае колку сме добри. Мора некако да му го привлечеме вниманието. Мора да најдеме начин. Мора да бидеме агенцијата што ќе му го даде тоа што му е потребно“.

Луси повторно се наврати на написот. И се чинеше дека Рос Милер веќе има сè што му е потребно.

„Нели ‘Милер Актив’ работи со ‘Фицвилијам Купер’?“

„Да, но нивната последна кампања не беше воопшто инспиративна. Тоа е мое мислење, очигледно, но не значи дека не сум во право. ‘Милер Актив’ има силна потрошувачка база, но се чини како да не може да се прошири повеќе од тоа. Ќе бараат нешто ново за следната година. Ние сме им потребни. И наша работа е...“ Арни покажа со раката кон тимот околу масата, „да ги убедиме дека сме им потребни. Во наредните неколку седмици, сакам да смислите идеи кои ќе ги воодушеват. Потоа ќе најдеме начин да ги изнесеме тие идеи пред Рос Милер. Тоа ни е приоритет број еден за следната година“.

„Ова ќе му лежи на Тед“, рече Луси. „Тој живее во теретана“.

Маја се потпре на столот. „Нема баш да оди во теретана бидејќи Софи ќе го убие“.

„Мора да претпоставиме дека Тед отпаѓа, но ние сепак можеме да се носиме со ова и без него“.

„Многу ми се допаѓаат нивните хеланки“, рече Маја.

„Тие се единствените хеланки кои не се помрдноуваат кога вежбај јага. Но мислам дека не можам да направам цела кампања околу тој податок“.

„Ќе смислиме нешто“. Арни ги собра документите и лаптопот. „Тајмингот е добар. Сите мислат на фитнес во јануари, нели? Сите ќе се прејадеме за време на празниците. Мисиркино месо, по неколку семејни оброци“.

Но, што ако...

Луси го задржа неутралниот израз на лицето. „Точно е тоа дека сите се фокусираат на здравјето и фитнесот во јануари“.

„Сè што треба да направиме е да најдеме уникатен агол на гледање, а во тоа сме навистина добри“.

Можеби. Но, компанија за спортска облека? Зошто баш за спортска облека?

Ако требаше да се зачлени во теретани за да ја спаси компанијата на Арни, тогаш црно ѝ се пишувахе.

Освен...

Во главата одеднаш ѝ блесна идеја. Можеби тоа беше совршената идеја.

Ја отвори устата, но веднаш потоа ја затвори. Можеби идејата не беше толку совршена. Мораше малку да размисли, да ја разработи идејата. Но сепак...

Дефинитивно беше на добар пат.

Рос Милер не изградил успешен бизнис во прилично конкурентна област со тоа што бил предвидлив. Кога започнал со работа, сигурно не можел да ги надмине големите брендови во поглед на финансии, па морал да ги надмине со памет и токму тој пристап му овозможил раст побрз од сите предвидувања.

Арни беше во право. Идејата што ќе му ја понудат треба да биде креативна, а замислата во нејзината глава беше со сигурност малку различна.

Луѓето почнаа да излегуваат од конференциската сала, но Арни остана внатре и го провери телефонот.

Луси стана и отиде до кафематот. Стави кафе во две шолји и му однесе една на Арни. Кога му се доближи, виде

Завеани за Божиќ

дека лицето му е бледо. „Дали зеде некаков лек за проблемите со варењето? Можеби не треба да ти давам кафе“.

„Дај ми го кафето. Проблемите со варењето ќе поминат“. Ја зеде шолјата кафе и ја погледна во очи. „Што?“

„Загрижена сум за тебе“.

„Зошто? Добро сум. Подобро од кога и да е“.

Сигурно беше тешко да се преправа, си помисли Луси. Никој не го знаеше тоа подобро од неа.

„Сите си заминаа. Сами сме. Можеш да бидеш искрен“.

Тој ги спушти рамената. „Не можам да те излажам, нели? Точно е дека сум загрижен. Но сè што можеме да направиме е да го дадеме најдоброто од себе. Попладнево ќе контактирам со уште неколку компании. Ќе биде сè во ред, сигурен сум. Следната година ќе биде подобра. Мора да биде подобра“.

„Во врска со Рос Милер...“

„Не грижи се. Знам дека не си заинтересирана за спорт“, рече Арни. „Тоа беше само идеја. Се фаќам за сламки. Дури и да смислиме некоја револуционерна идеја, Рос Милер е цврст орех. Се сомневам дека ќе ни дозволи средба или пак дека ќе се согласи да му ги презентираме нашите идеи. Отсекогаш ги користи големите имиња. Ние не сме на неговиот список на одобрени маркетинг агенции“.

„Тогаш мора да се најдеме на тој список“.

Луси не планираше да се откаже, а немаше ни да му дозволи на Арни да се откаже.

„Можеме да успееме, Арни“.

„Таква те сакам“. Арни успеа да се насмевне. „Ти воопшто не треба да се грижиш. Ако дојде до најлошото, можам да се јавам на неколку места и ќе имаш ново работно место до крајот на денот“.

„Не сакам друго работно место“.

„Знам“. Арни ја спушти шолјата без да се напие. „Јас и ти се знаеме веќе долго време, Луси. И искрено, поради тоа се чувствувам уште полошо. Во агенцијава имаме толку многу лојални и прекрасни луѓе, а јас ги разочарав сите. Требаше да ја фрлиме мрежата подалеку. Се потпревме на

неколку големи клиенти наместо да најдеме повеќе мали компании. Така станавме ранливи, а за тоа виновен сум јас“.

Преземањето одговорност беше типично за Арни. Се знаеше дека тој ќе ја преземе вината и нема да ја префрли на другите.

„Не си одговорен за светските економски случувања, Арни. Ти си брилијантен“.

„Не баш“. Уморно се насмевна. „Како и да е, доста зборуваме на таа тема. Како си ти, Луси? Знам дека ова ти е тежок период од годината и без сите овие дополнителни грижи“.

„Добро сум, благодарам“. Сега таа се преправаше, но не беше страшно. Арни имаше доволно проблеми и последното нешто што му требаше во тој момент беа нејзините проблеми. „Работиш премногу. Можеби би било добро да одиш дома“.

„Имам премногу обврски“. Повторно го протри градниот кош со дланката. „Морам да завршам неколку телефонски повици. Да почнам со идеи за јануари“.

„Да“. Ако големите агенции подготвуваа презентации за ‘Милер Актив’, тогаш тие мораше да ги претекнат. Рос Милер беше познат по тоа што беше зависник од работа. Тој сигурно немаше да си го троши времето забавувајќи се покрај новогодишната елка.

Луси излезе од просторијата и кога погледна наназад, го виде Арни седнат на столот на чело од долгата празна маса, со главата потпрена на дланките.

Ќе беше навистина жал за него, но сепак тргна кон апаратот за вода. Планираше да даде сè од себе за да му помогне и тоа не само поради фактот дека работното место ѝ беше единственото добро и стабилно нешто во животот.

Маја беше потпрена на сидот и пиеше вода од пластичната чаша. „Извини“. Се тргна настрана кога ја здогледа Луси. „Стравот ме ожеднува. Се преправам дека ова е џин. Што ќе правиме?“

„Ќе се потрудиме да најдеме неколку нови клиенти почнувајќи со ‘Милер Актив’. Но нема да креваме паника“.